

— მოგწმინდა ამდენი ანონიმუების წერა! აღარ
შეგიძლია!..
— აბა, ჰივუშვან თავის ნებაზე და დაიღუპოს
კვეყანა?!

№ 23 (1273) დეკემბერი 1967

ნენი

გამოცემის 44-ე წელი ფასი 20 კპ.

ნახ. ზ. ფორმანკინისა

— სარდლონ, სახლს ვყიდი, მუშტარი ხომ არავინ გეპულება?
— რატომ ყიდა, პატო?
— რა მქნა აბა, ხუთი პაცისას ვარ დაკავშირებული სახლის ხურვაზე
და თავს ხომ ვერ შევირცხვენ, ფული ხომ უნდა მიგუტანო?

ზახათი ტყის ქვეშ

(იგავი)

პოი, ტყის ძმებო! ნუ მკითხავთ,
რა ბოლმა მალაპარაკებს,
როცა ვეფხვების ბედ-ილბალს
ზოგჯერ მელთა განაგებს.

უბრალო კი არ გეგონოთ,
მეგობარია ლომისა.
ბარელამ იმას დალახვრავს
ლაშარიცა და ლომისაც!..

ლომი რომ კაცურ დამხვდება,
მამისებრ დამიბუზუნებს, —
მივა ოხერი მელთა,
გუნებას გადაუბრუნებს...

ლომისგან რამე მჭირდება, —
მელისგან ვიღებ დასტურებს,
ის უპატრონო აღწევდა,
თავსაც კი ძლივს მიკანტურებს.

შემიკრა, შემომიბოჭა
გზები ლომისკენ სავალი,
შემოუშტატა გარშემო
მელაკუდები მრავალი...

ძმებო — დათვებო, ვეფხვებო,
ხომ სიკეთე მსურს ყველასი? —
ნუ გეშინიანთ ლომისა,
შიში გქონოდეთ მელასი!

ნაზი კილასონია

მრთხელ ისიდორესთან საკმაოდ
უცნაურად ჩაცმული ახალგაზრდა შე-
მოვიდა და მორიდებით უთხრა: გან-
ცხადებას ხომ ვერ დამიწერეთ, ბატო-
ნო?
— რა განცხადებას? — სათვა-
ლისწემოდან ამოხედა ისიდორემ.
— რა და ორი წელია, ბინას მპი-
რდებიან, ცოლ-შვილი ცის ქვეშა
მყავს.
— მე, ძმაო, ბუღალტერი ვარ და
მარტო ციფრების წერა შემიძლია, —
თქვა ისიდორემ და საანგარიშოს მი-
უბრუნდა.
ახალგაზრდა მორიდებით გავიდა
და, სამუშაოს დამთავრებამდე ერთი
საათით ადრე, ისევ მორიდებით შე-
მოვიდა.
— მე ხომ უკვე გითხარი, — წყნა-
რად უთხრა ისიდორემ.
— შე კი უფრო ადრე გთხოვეთ,
დაგეწერათ ჩემთვის განცხადება, —
მიუღო ახალგაზრდამ და გავიდა.
ასე გაგრძელდა სამ დღეს...
საღამოს ისიდორეს ბინაშიც დაუ-
რგავს — ახლა მაინც არ გექნებათ
დრო განცხადების დასაწერადო?
ამან კი დააფიქრა ისიდორე. ამას
წინათ ტრესტის თანამშრომელთა
ჯგუფს მინისტრი ესწრებოდა და,
სხვათა შორის, თქვა: ზოგიერთმა

თქვენგანმა ხეირიანად წერა-კითხვა
არ იცისო.
ზოგონდა ეს და იმ დამეს თვალი
არ მოუხუტავს. დილით უთენია ადგა
და ცოლს მოუყვა ყველაფერი...
— შემოჩენილი იქნება, ნამდვი-
ლად შემოჩენილი იქნება! — დაას-
კვნა თონამ. — რამდენი მამაძაღო-
ბაა ამ ქვეყანაზე! წაუღებს შენს დაჯ-
ღანულ განცხადებას მინისტრს და
მტყვის: ა, ბატონო! რა უფიცი ხალხი
გყავთ ტრესტში. მინისტრს საბუ-
თი ხელთ ექნება და მოგხსნის, დაგ-
ვლუბას, დაგვაცქევს...
ისიდორე გაფითრებული უსმენდა
ცოლს.
— რამე უნდა მოფიქროთ! —
თქვა თონამ.
ისიდორეს ფიქრი არ შეეძლო.
— ნუ დაუწერ და მორჩა, — გა-
დაწყვიტა ცოლმა და მაშინვე შეიცა-
ლა აზრი, — არა, რომ არ დაუწერ-
ო, სულ დავიღუპები: ის პატიოსა-
ნი კაცი მინისტრს მოასვენებს, თქვენს
თანამშრომელს წერა არ ცოდნიაო.
განძირე, კაცო, ტვინი, ყველაფერზე
მე უნდა ვიფიქრო! —
ისიდორეს ტვინი გაყინული პქონ-
და.
— უნდა დაუწერო!.. მე ვიციან
ერთი პროფესორის მეუღლეს, შევე-
სეწები, დაუწერო...

— რედაქციაში უნდა მისვლიდე, —
განძირა ტვინი ისიდორემ, — იქ
ვინმე დაგეწერს.
— წავალ, მაგრამ, რა ვიცი, იქ-
ნებ რედაქციაში შემოჩენილი იყოს? —
დაეჭვდა თონა.
— წადი, წადი! რაც არ უნდა
იყოს, ქალი ხარ და შეგიბრალებენ.
— მე კი რატომღაც მგონია, რომ
რედაქციაში შემოჩენილია. იმ ოჯახ-
შიწებულ მინისტრს ყველაფერი წი-
ნასწარ ექნება მოფიქრებული.
ისიდორე დაფიქრდა.
— მაშინ, მაშინ იცი რა? მაშინ...
არაფერი გამოვა, მომხსნია!..
თონამ ყველა ნაცნობი თუ უც-
ნობი შეაწუხა, პროფესორის მეუღ-
ლესთანაც კი მივიდა, რედაქციაშიც
იყო, მაგრამ ყველამ ურჩია, თავიდან
მოეშორებინათ ის ვიღაც აბეზარი.
თონამ ქალური ალღოთი დაასკვნა,
რომ ამას მტრულად ურჩევდნენ, რომ
ყველა შემოჩენილი იყო..
ისიდორეს კი ყოველ დილით და
საღამოთი მოწვევებსავე გამოეცხა-
დებოდა ის „პატიოსანი“ ახალგაზრ-
და, ორ სიტყვას, მხოლოდ ორ სიტ-
ყვას ეტყოდა — განცხადება დამი-
წერეთო, ფართოდ გაიღიმებდა და
მშვიდად წაჰიდოდა. რომ გყვარა,
უჩუბნა, თუნდაც გაელახა ისიდორე.

მაშინ კიდეც პო, მაგრამ ასე წყნა-
რად რომ არის? ცოლმა უთხრა, შე-
მოჩენილმა კაცებმა ასე იციანო.
ისიდორემ შევბუღება აიღო და
სახლში ჩაიკეტა. არც ჭამდა, არც
სვამდა, სათელივით ჩამოდა კაცი.
შინაც მოაკითხა იმ ცოდვით სავ-
სემ, განცხადება ხომ არ დაგიწერი-
ათო, — ღიმილით თქვა, ოთახს
თვალი მოავლო და წავიდა.
თონამ ლოყაზე შემოიკრა ხელი.
— ბინა უნდა დავუთმოთ! ვერ ნა-
ხე, როგორ მუშტროს თვალით ათვა-
ლიერებდა ბინას?
— მერე ჩვენ?
— ჩვენ დედამენტან გადავალთ,
მარტოხელა ქალია, პატრონობა მა-
ინც ხომ უნდა? მე ისედაც დიდი ხა-
ნია ვფიქრობდი მაგ საკითხზე.
ისიდორეს გულზე მოემგა.
— მერე ვინ ჩაწერს, ქალო, ჩვენს
ბინაში?
— ვიწვილებო! უარს ვერ გვეტ-
ყვიან, შვილი ჩვენ არა გყავს და
ძირი, აბა, უპატრონოდ ხომ ვერ გა-
დავწვდებით-მეთქი ვეტყვი.
ისიდორეს თვალები გაუბრწყინდა
და აგერ ბარე ოცი წლის შემდეგ
პირველად გადაეხვია ცოლს.

ივარი ტაბიძე

აზიზ ნასიმი

ქაჩუჩუჩუ ჩანჭიჩი

პირუბატი მორიგი მსოფლიო კონგრესი ქალაქ ლიუბლიცაში შედგა.

პირველი დღე კონგრესის გახსნის ცერემონიას დაეთმო, მეორე — საერთო კამათს. შემდეგ გამოდიოდნენ დელეგატები მეცნიერული მოხსენებებით. ტრიბუნაზე ავიდა ინგლისელი ქირურგი მისტერ ბ. ლინსი ვიდაც მამაკაცის თანხლებით.

— დიდუდ პატივცემულო კოლეგებო! — დაიწყო მან. — მე თქვენ გაამბობთ ომის წლებში ჩატარებული ყველაზე საინტერესო ოპერაციის შესახებ, რომელიც დაამშვენებს მედიცინის მსოფ-

ლიო ისტორიას. ჩემს გვერდით დგას მეორე მსოფლიო ომის გმირი, ეფრეიტორი მეტიუ, რომელმაც 26 ჯარისკაცი გამოასალმა სიცოცხლეს. მაგრამ... მოწინააღმდეგის ჭურჭმა მას თავი წააცალა. სპეციალური მალამოს წყალობით, მე შევეძლი უგრძნობ სხეულთან თავის შეხორცება. ახლა მეტიუს მხრებზე გაცილებით მაგრადაა თავი და ატომური ბომბის აფეთქებაც ვერაფერს დააკლებს.

ყველა დარწმუნებული იყო, რომ ამაზე საინტერესო ცნობას ვერ მოისმენდნენ.

მაგრამ ფრანგმა ქირურგმა იძულებული გახადა კონგრესის დელეგატები, შეეცვალათ თავიანთი აზრი. იგი ტრიბუნაზე ავიდა. უღამაზესი ქერა ქალის თანხლებით, რომელსაც საბანაო კოსტუმი ეცვა. კოსტუმი ოდნავ უფერავდა სხეულის პიკანტურ ნაწილებს. შექადარავებული მეცნიერები შეტოყდნენ საფარძლეებში.

— დიდუდ პატივცემულო კოლეგებო! — თქვა ფრანგმა, — გიჩვენებთ უკანასკნელ უნიკალურ მიღწევას პლასტიკური ოპერაციის სფეროში. დარწმუნებული ვარ, ღირსეულად დააფასებთ ჩემს შრომას, როცა გაიგებთ, რომ ეს ნახევრადმომავალი ქალი, რომელმაც თქვენში ასეთი ძლიერი ემოციები გამოიწვია, ჩემი სამოცდაათი წლის სიდედრია.

კონგრესის დელეგატები გაოცდნენ. — დადგა კონგრესის დახურვის დღე. მოწინააღმდეგეები თავიანთი მიღწევების შესახებ პყვებოდნენ ერთმეორეზე სენსაციურ შემთხვევებს. მხოლოდ ერთი

დელეგატი არ გამოსულა. იგი ბოლო რიგში იჯდა და ყურადღებით უსმენდა თავის კოლეგებს.

— ბატონო დოქტორო! ნუთუ, არ გქონიათ არც ერთი საინტერესო ოპერაცია, რომლის შესახებაც შეგეძლოთ მოგეთხროთ? — მიმართა მას კონგრესის თავმჯდომარემ.

— მეც მქონდა საინტერესო შემთხვევა. — უპასუხა ქირურგმა, — თუმცა ისეთი არ ყოფილა, რომ ძვირფასი დრო წაგართვა კონგრესის პატივცემულ დელეგატებს...

— ჩვენ გვსურს მოვისმინოთ! უცნობი ქირურგი ტრიბუნაზე ავიდა.

— რა გაეწუბა, რადგან ასე დაუინებოთ გსურთ, მოგიხრობთ: მე გაუკეთე ნუშისებრი ჯირკვლების ერთი უმნიშვნელო ოპერაცია.

დარბაზში სიცილი გაისმა...

— მე ხელსაც არ ვისვრი ასეთ რამეზე...

— სირცხვილია ამაზე ლაპარაკი...

— იცით, ვის ამოვაჭერი ნუშისებრი ჯირკვლები?!

— დავუშვით, გაერთიანებული ერების ორგანიზაციის გენერალურ მდივანს! მერე რა? ნუშისებრი ჯირკვლები ნუშისებრი ჯირკვლებია!

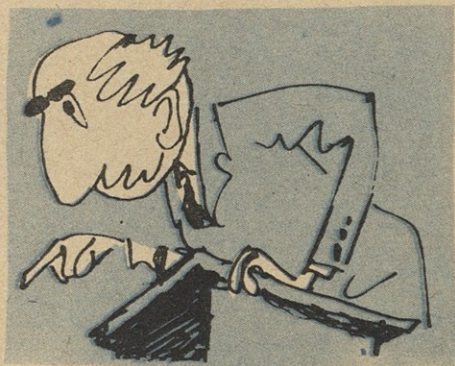
შეურაცხყოფილი ქირურგი წამოჭარბლდა...

— იგი ჟურნალისტი იყო!... — იყვირა მან.

დელეგატები სიცილით იხაჯებოდნენ.

— დავუშვით, ჟურნალისტი იყო!...

— სულ ერთია!...

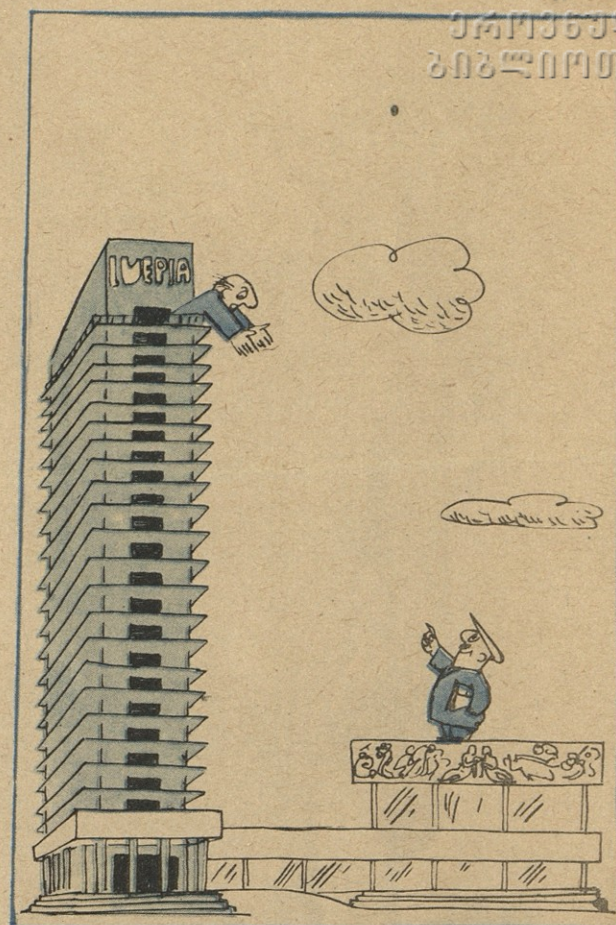

— ცდებით, ბატონებო! იმ დროს ჩვენს ქვეყანაში პრესის კანონი მძვინვარებდა. ჟურნალისტს პირის გაღება არ შეეძლო და მე ოპერაციის ჩატარება... ანალური ხვრელიდან მომიხდა.

სიცილი შეწყდა. დელეგატებს დიდი პირობა შეაძვირათ. მათ თვალბეჭდით მოწიწებამ და აღფრთოვანებამ იელვა. გაისმა მქუხარე ტყეში.

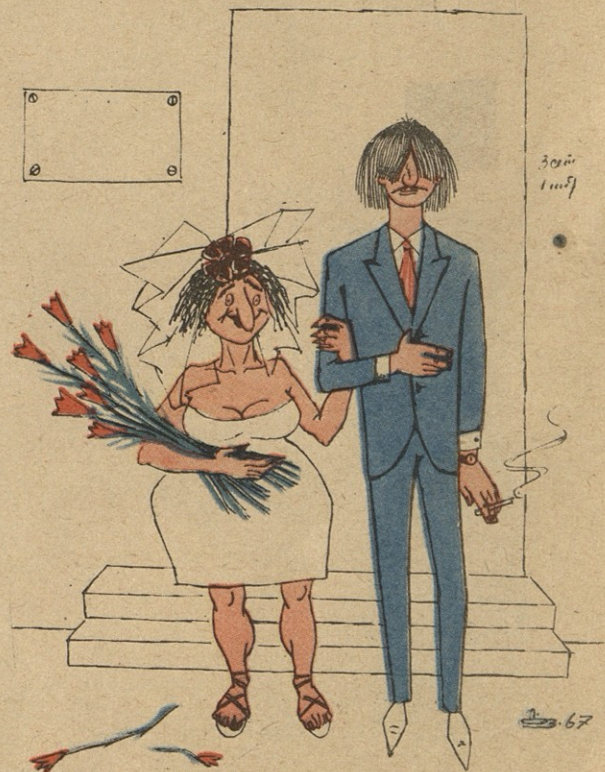
ქირურგმა X მსოფლიო კონგრესზე ყველაზე მნიშვნელოვან მოვლენად ნუშისებრი ჯირკვლების ეს ოპერაცია იქნა აღიარებული.

შემოკლებული თარგმანი მ. ინსარაძისა

— ამოდი, თუ დამრთი გვამს! ნომერი მაშინინი!

— დამრთთან შენ უფრო ახლოს ხარ და მე მოსოვ?!!

ამოდი დაბრმავებული

ეს რა დრო დადგა, ხალხნო?!

აი, სიძველე!

ორი ქოსატყუილა დამშობილდა. იარეს, იარეს და მიადგნენ ერთ სახაშეს.

— მოდი, დავნაძლევედეთ: ვინც უფრო დიდ ტყუილს იტყვის, გამარჯვებულიც ის იყოს და დამარცხებულმა ხაშზე დაპატიოს! — თქვა პირველმა.

კარგიო, დაეთანხმა მეორე.

— ერთხელ მოსკოვში ვიყავი, — დაიწყო პირველმა, — უამრავი ნივთი ვიყიდე, ჩვენს ქალაქში რომ ვერ იშოვნო, ისეთი. ჩამოვიტანე და სულ თავის ფასში გავყიდე...

— ეს რა ტყუილია?! მაგით ახლა ვიღას გააკვირვებ?! მე ათი ათასი ვარდი ჩავიტანე მოსკოვში და სულ ტყუილა დავეყიდე ხალხს.

— დიდი ვერაფერი ვაუკაცობა ჩაგიდენია. მასე ბევრი იქცევა. მე, ამას წინათ, მოსკოვის ბაზარზე ჩვენებური კაცი ვნახე, კილოგრამ პამიდორს ხუთ მანეთად ჰყიდდა. ა, ძმაო, შენ ხუთი მანეთი და შეჭამე ერთი კილოგრამი-მეთქი.

— ეს რატომ გააკეთე?

— საწყალი მის წინ დაწყობილ პამიდორს ისეთი ვნებიანი თვალებით უყურებდა, მივხვდი, გადაწყვიტედი იყო და ჭერ მას არც კი ექნებოდა გასინჯული.

— კარგი გაიძვრა ხარ, მაგრამ შენი ტყუილი არაფერია იმასთან, რასაც ახლა მე გეტყვიო, — იგულში გაიფიქრა მეორემ და უთხრა: ამას წინათ სასწრაფო საქმეზე გავბოდი. ვხედავ, წყლის ონკანი მოშვებულია და წყალი იღვრება. ვიფიქრე, ქალაქში ხალხი წყლის ნაკლებობას განიცდის, აქ კი ვიღაცას ონკანი შემთხვევით დარჩენია ღიად და ეს თეთრი ოქრო ფუჭად იღვრება-მეთქი. მერქარებოდა, მაგრამ მაინც მივირბინე და ონკანი გადავკეტე.

პირველმა გუნებაში ჩაიხიზნო: შენმა თავის გახეთქვამ, სულ მასეთების ჭავრი გკლავსო. ხმამაღლა კი ასე თქვა: არ მომეკალი, ბიჭო, სიცილით? ეს რა ტყუილია? მასე ყველა მოიქცეოდა! ამას წინათ ექიმმა ბრმანაწლავი ამომაჭრა, გახამრჯელოდ ცოტადენი ფული შევთავაზე და ისე გამობრახდა, კინაღამ გამლახა: აქ კაპიტალისტური ქვეყანა ხომ არ გგონია, შენ ასეთი და ისეთიო.

— ბეწვზე გადარჩენილხარ, — უთხრა მეორემ, — ხომ ხედავ, როგორ ვკოჭლობ? პატარა საქმის მოგვარებაში ერთ კაცს ქრთამის მიცემა დაფუძირე, მან კი კისრისტეხით გამომაგდო. გადმონაშთი, მავნე ელემენტი და რაღა არ მიწოდა.

— მასეთი ამბავი მეუღლემ დამაწია: ნორკის შუბა მივართვი საჩუქრად. სად ჰქონდა ამდენი ფულეები, აქედან დამეკარგე შენი შუბიანად, ჩითის კაბით ვივლი, ბატონო, ტრიკოტინის პალტოთიც იოლად გავალ, არმად ნაშოვნს კი არაფერს შემოგატანინებ სახლშიო.

— ქალებს, აბა, მეტი ჭკუა ვინ მისცა? ოღონდ ჭმრები ჰყავდეთ კარგად და, თუ ივინდა, შიშვლები ივლიან. — ჩაიქიჩილა მეორემ.

— ვაჰ, რა ვთქვა ისეთი, ამ კაცს ტყუილი ეგონოსო, — გაიფიქრა პირველმა და ჩაფიქრდა. მერე ერთბაშად გაეხადრა სახე: გუშინ მაღაზიაში ჩემთვის ფინური, შვილისთვის იტალიური, ხოლო მეუღლისთვის ინგლისური ტრიკოტინის პალტოები თავის ფასში ვიყიდე. — თქვა და შვებით ამოისუნთქა.

— მართლა? — წამოიძახა მეორემ, — მაშ, რა ეგონათ ამ პარაზიტ ჭორავაჭრებს!

— მოგატყუილე, ძმაო, და გამარჯვებულიც მე ვარ! — უთხრა პირველმა.

— რაში მოგატყუილე?

— იმაში, რომ ჭერ ისე არავინ გამოსულელდებულა, იმპორტული საქონელი დახლზე დაგიწყოს.

— დარდი ნუ გაქვს, მაგ საქმესაც მალე მოევლდება. ისეთი ტყუილი უნდა თქვა, ორ წელიწადს მაინც გაძლოს! — უპასუხა მეორემ.

— მასეთი, აბა, შენ თქვი, თუ კარგი ბიჭი ხარ და ხაშსაც მაშინ გაჭმევ! — ჩაიბუზღუნა პირველმა.

— ეს რა დრო დადგა, ხალხნო?! — ჩაიქნია ხელი მეორემ, — ერთი ხეირიანი ტყუილი ვერ ვითქვამს კაცს, საქმეა მს?! —

თეფიზ ლეკვიშვილი

ხშირად მოგვდიოდა ოჯახში უსიამოვნება ჩემი ახირებული სიღვრის გამო. იგი ორგანულად ვერ მიტანდა. განსაკუთრებით მაშინ, როდესაც შინ ნასვამი გბრუნდებოდი. არც მე შეხატებოდა იგი გულზე. რამდენჯერ მინატრია, საკუთარი ხელით დამეხრჩო ურჩი სიღვრე, მაგრამ, ცოლის ხათრით, თავს ვიკავებდი. ბოლოს, გადაწყვეტი, ცოლ-შვილი მიმეტოვებინა. გამომშვიდობებისას თვალცრემლიან ცოლს ვუთხარი: სანამ დედაშენი ცოცხალია, ჩემი ფეხი ამ ოჯახში არ იქნება. დანადგლიანებული გამოვედი სახლიდან და რესტორნისაკენ გავწიე.

საღამოს 9 საათზე, შეხარხოშებული, ჩელუსკინელების ხილს გუზლოვდებოდი. უმცრად ხმაური მომესმა ვიღაც ქალი წყალში იხრჩობოდა. უცნობის გადასარჩენად ხილიდან მტკვარში გადავეშვი, ცურვით მივუახლოვდი გრძნობადაკარგულს, ვწვდი თმებში და ნაპირზე გამოვათრიე. სიბნელეში ვერ გავარჩიე უცნობის სახე. ამ დროს სასწრაფო დახმარებაც გამოჩნდა და გრძნობადაკარგული ქალი საავადმყოფოში გააქანეს. ხალხი ჩემს რაინდულ საქციელს ხოტბას ასხამდა. მეორე დღეს გაზეთში გამოქვეყნებული წერილის სათაური ამოვიკითხე: „აი, სიძველე!“ წყალწაღებული ჩემი სიღვრე აღმოჩნდა. მოკლე ხანში ცნობილი პიროვნება გავხდი. 347 სიღვრისაგან მივიღე 651 ბარათი. ისინი ხოტბა-დიდებას მასხამდნენ და ჩემთან შეხვედრაზე ოცნებობდნენ. სიღვრეზე განაწყენებული 2500 სიძველე კი სასტიკად მკიცხავდა და მემუქრებოდა. სულ მალე ჩემდამი ღრმა პატივისცემით აღჭურვილმა სიღვრეებმა ფული შეაგროვეს და ავტომანქანა „ზაპორო-ჟეი“ მიყიდეს. მას შემდეგ ჩემი სიძველე, სიძველე შეიძვალს ნაცვალად, კაცურ კაცს შეძახდა.

ერთმა ჩემმა ნაცვალმა, რომელიც დიდი ხანია ავტომანქანის ყიდვაზე ოცნებობდა, გადაწყვიტა, ანალოგიური ამბავი გაემეორებინა. ნებაყოფლობითი შეთანხმების საფუძველზე, სიღვრე ხილიდან მტკვარში გადაეშვა, საბრალო ქალი ხელს უქნევდა, პირობის თანახმად, შველას თხოვდა. სიძველე ჯიბეებში ხელები ჩაიწყო და ოლამპიური სიმშვიდით სახლსკენ გასწიდა...

იგი ანგარიშში არ მოტყუებულა: სულ მალე სიღვრეებზე განაწყენებულმა სიძველემ ფული შეაგროვეს და მას ავტომანქანა „ვოლგა“ უყიდეს. მას შემდეგ სიღვრეებმაც ქუა ისწავლეს. სიძველეს გულისხმიერებით ეპყრობიან. ზოგიერთი შორსმკვრეტელი სიღვრეები კი, ყოველი შემთხვევისათვის, ცურვას სწავლობენ.

თეფიზ I

მითითება არ გვაქვს!

„ნეტავ, ბილი შეაკეთონ!“ — სულ წუწუნებს სოფლის ხალხი... „რა ვქნა, არ გვაქვს მითითება!“ — თავმჯდომარე გაიძახის.

სამუშაო რომ დაიწყოს, სულ უბრალო რამ სჭირდება. ის კი ზის და იმეორებს: „რა ვქნათ, არ გვაქვს მითითება!“

არ უსმინა თავმჯდომარემ ხალხის თხოვნას, სოფლის ნათქვამს...

მაგრამ ერთ დღეს იმ ხილიდან დახეთ, თვითონ გადავარდა...

იხრჩობოდა, სულ ყელამდე მისდგომოდა შავი წყალი... გაჰყვიროდა: „მომეხმარეთ!“ ჩაფრენოდა კუნძს საწყალი...

ზევით, ხილთან, ხალხი იღგა და გულდაგულ ხითხიებდა: „ამოგიყვანთ, თავმჯდომარე, მაგრამ არ გვაქვს მითითება!“

ზოთა როშვა

ნ. ჯ. ლოლუასი

— რაჲა ჩამოგბირით ცხვირ-პირი, სახლმმართველის მოსვლა ხომ არ გეწყინათ?

— რას ბრძანებთ, ბატონო, თქვენ რომ გხედავთ, ჩვენს სახლში კედლებიც იმსინიან.

რეცეპტი

— ვინ არის ბოლო?!
— მე.
— მე თქვენს შემდეგ ვარ! რას ჰყვით?
— მოტორს.
— რის მოტორს?
— ახ! ეს კითხულობს კიდეც. რასაკვირველია, ნავის.
— სამწუხაროდ, მე არა მაქვს ნავი...
— ნავი რად გინდათ?
— თქვენ ხომ თქვით, ნავის მოტორს ჰყვით.
— მართალია, მაგრამ რა უღაშია აქ ნავი?! მეც არ მაქვს ნავი, არც იმ ამხანაგს, ჩემ წინ რომ დგას, და, შესაძლოა, არც ერთ რიგში მდგომს არ ჰქონდეს ნავი.
— აბა, რისთვის დგახართ?
— გაიგეთ, ნავის მოტორი დღევანდელი საქონელია!

ერთი საათის მერე აღარ იქნება!
— სერიოზულად? აა, მაშინ ეს სხვა ამბავია... მაგრამ მაინც სად შეიძლება მათი გამოყენება?
— თქვენ გაქვთ კასრი?
— არა.
— მაშინ იყიდეთ კასრი! მართალია, კასრიც დღევანდელი საქონელია, მაგრამ, თუ თქვენ სპეციალურად დაინტერესდებით, აუცილებლად იშოვნით!
— და რას ვუზამ მოტორს?
— ჩაასხამთ კასრში წყალს და ამუშავებთ შიგ მოტორს! თქვენ ვერც კი წარმოიდგენთ, რა საინტერესოა.
— მართლაც, თქვენ თითქოს მართალი ხართ.

— მე? რასაკვირველია. მაგრამ ეს კიდეც არაფერი! თქვენ შეგიძლიათ ამოიღოთ მოტორი კასრიდან და ვენტილაცია გაუკეთოთ ცხელ თანხს. ხომ არ დაგავიწყდათ, რომ ნავის მოტორს მხოლოდ ხრახნი აქვს. ზამთრის პერიოდში კი ის მშრალ ადგილზე უნდა შეინახოთ. ღია, შეინახოთ! შეინახოთ ისე, რომ არ დაიყნოს!
— დიდად მადლობელი ვარ თქვენი. ვყიდულობ. გამყიდველო, ერთ-კაცს ორ მოტორზე მეტს ნუ მისცემთ!
თარგმნა ვიოლა ჯაფარიძე

სახლი ნგრევისათვის ჰყვება

გველათფერს მოგწერ წვრილად:
ბედი ჩვენც გვერგო წილად —
ნგრევაში ჰყვება სახლი,
მოლოდინში ვართ ახლის.
ჩამოდით შენ და მამა,
ჩვენთან იქნებით წყვილად,
სანამ მივიღებთ ბინას...
მერე კი წახვალთ; დედი!
(კაკ პამესტიმსა, როგორ?)
გამოუჩნდება ბედი,
გაგვიფრინდება გოგოც,
დავრჩებით მე და ზინა,
გვექნება დიდი ბინა...

(კვერცხებს ვუგორებ ერთ კაცს, —
სულაც ჩაგწეროთ ტყვილა)
პასუხად ბუჭუს დედა
იწერებოდა ტკბილად:
„დიდი მადლობა, დედი,
გახსენებოდა, დედა,
რა გიფიქრია მაი,
კილამ დამეცა ბნელად.
ჩვენ სოფელს რაღა დავთმობთ,
აქ დაგვაბერა ცამა,
საღეჭსოდ არ გაგვხადო, —
შემოგითვალა მამამ.

ლალი მარტაშვილი

ნახ. ზ. ფორჩხიძისა

— ვინ მოსვამს ჰიქსა?!

იური ჯაფარიძის

მთავარი
რედაქტორი
ნოდარ ღუმბაძე

სარედაქციო
კოლეგია:
ზ. გოლჭავაძე
(პ/მ. მდივანი),
ს. კლდიაშვილი,
ნ. გალაშვილი,
ბ. ნიშნაშვილი,
(მთავ. რედ.
მრედაქციონი),
ნ. შველიძე,
ო. ზეიშვილი.

საბჭოთა და იუბილური
შტამალი „ნიანი“.

თბილისი, რუსთაველის პროსპექტი № 42.

ნიანი

ტელ. 9-76-69, 3-10-78.

თბილისი, სატირიკო-
უმორისტული
ჟურნალ „ნიანი“.
საქ. კვ. ცენტრალური
კომიტეტის ბაზაზე
გამოცემლობა. ხელმოწ.
დასაბ. 29/XI 1967 წ.
ჟალ. ზომა 70×108¹/₈
1 ნაბ. ფურც. 1,4.
ფიზიკურ ფორმატა
რედაქციონი 1.
პროდუქტ ფორმატა
რედაქციონი 2. საქ. კვ.
ცენტრალური გამოცემლობის
პროდუქტია.
თბილისი, ლენინის
ქ. № 14. შტაბ. № 4395
უი 02332
ბირაჟი 71.000.

804
13/XII 67

ნახ. მ. მისნიძე

ღღუპილი საბარძნო

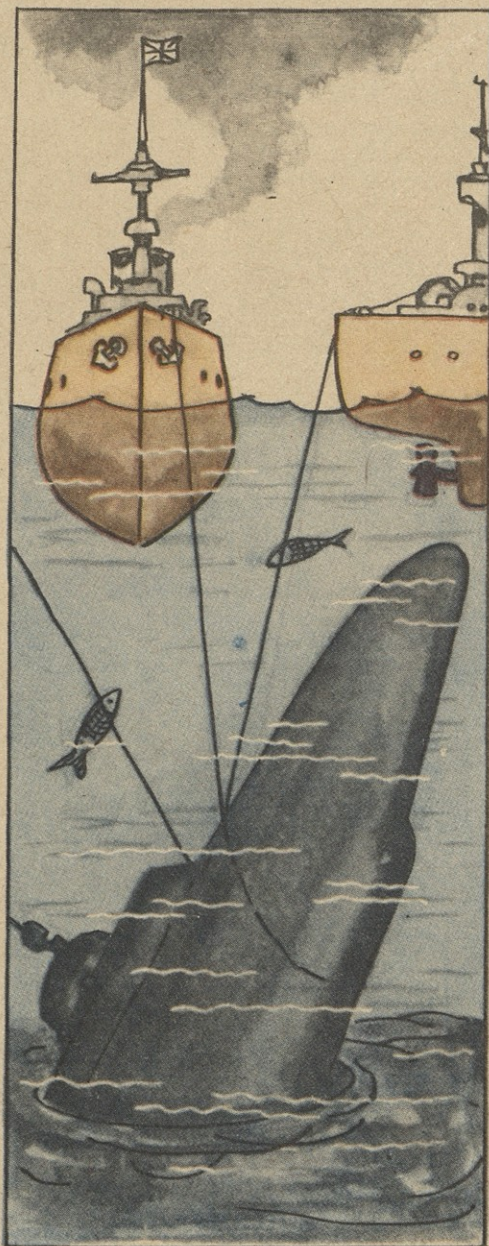
— მე დიოგენესი ვარ!
— ესა იგი თქვენ ის დიოგენი ხართ, კაცურ კაცს და სიბერტლეს რომ
დაეძგნა?! დაეძგნაო!

ნახ. ბ. ლომიძისა

ამას წინათ წყალში ჩაუშვეს ინგლისუ-
რი ატომური წყალქვეშა ნავი, რომელიც
ფსკერზე უღამში ჩაეფლო.

ინგლისური უღამევეა ნავი.

უტყუარ